

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Primus Siue Vis Et Virtus Exemplorum, Hoc est, Solatia Et Documenta
- Hæc Moribus, Illa Temporibus Nostris Adhibita

Stengel, Georg

Ingolstadii, Anno M.DC.L.

Caput XLVI. Patientiam in aduersis, esse quamdam notam, & tesseram
saluandorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48162](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48162)

CAPVT XLVI.

Patientiam in aduersis, esse quamdam notam, & tesseram saluandorum.

MT tantò luculentius sciamus, cælestis gloriæ tesseram nullam esse certiore, quàm *stigmata IESV*, eaque, quæ illius nomine perpassi sumus; primò strictim apponam, quæ S. Marco Euangelistæ contigisse narrantur, partim in Breuiario Romano, partim à S. Hieronymo. Is enim cùm Alexandriæ, ipsò festo Dominicæ Resurrectionis ad aram captus, atque per urbem raptatus fuisset; vidit eadem nocte, nomen suum Albo cælestium inscriptum ab Angelo monstratum; quin & ipsum Christum præsentem conspexit, solatio Angeli solatia alia aduentem. Nimirum inter præcipua solationum est, nomen alienius scriptum esse in libro vitæ. At quis id confidentius potest sperare, quàm qui rerum aduersarum tolerantiam, velut honesto Christi stigmate signatus, bonæ ouis notam habet?

Igitur secundò ad istud ipsum confirmandum, patientes non solum Angelis & hominibus spectaculo, sed ipsi etiam Deo curæ esse, docet S. Basilius orat. 9. de Ira his verbis. *Quale spectaculum, quàm graue & admirandum, ac sanè nonnihil etiam ipsam naturam humanã exuperans, hominem multis conuicijs iactatum. & qui etiam fortassis vulnus in facie accepit, quicquid, alia sexcenta perpassus est, quæ & verbis, & re ipsa ad extremam infamiam tendunt; non irâ incendi, neque ultionem parare, sed mansuetum pro eo, qui sibi iniuriam intulit, preces adhibere. Ita ut ex eo, quòd preces accelerasset, & venia delicto data sit, & ipse post decenti à Deo cura dignus sit habitus. Quos enim magis curaret Deus, quàm quos è Christi stigmate, oues esse Christi videt?*

Vt autem magis constet, quæ sint stigmata insigniaque Christi, quamque verè dicat Ecclesia: *Et virtute meritorum illuc introducitur omnis, qui ob Christi nomen hic in mundo premitur*: excribam hic, & coronidis loco apponam, quæ de Martyribus Theophane & Theodoro fratribus ex eorum epistola ad Episcopum Cyzici, & reliquam orthodoxorum multitudinem excrispit Metaphrastes totidem verbis: *Cùm nos (inquunt Theodorus &*

D d

Theopha-

I. 165
Gal. 6. 17.

Breuiar. Ro-
man. 25. Apr
S. Hieron.
de script. Ec-
cles.

II.

III.

Apud Lipom.
tom. 5. & Sun

com. 6. die
27. Decemb.
De quibus
etiam agit
Cedren. &
Zonar. in
Theophilo
Imp.

Theophanes) ante conspectum Imperatoris stantes tacuissimus, & oculos humi deiecissimus; ad Praefectum, qui propè stabat, impudenti oratione & toruo aspectu conuersus Imperator, cum magnâ irâ, & voce asperâ hac locutus est: Tolle eos, & in eorum facie inscribe, & insculpe hos iambos, & trade eos duobus Saracenis, & abducant eos in terram suam. Propè verò adfuit, qui eos habebat iambos, qui eos etiam fuerat meditatus, nomine Christodolus: cui etiam iussit eos legere, hoc etiam adiciens: Et non sint pulchri, ne sit tibi cura. Is autem dixit: In componendis versibus tam accuratè sumus exercitati, ut satis sit ad eos irridendos. Et idè quidam, qui aderat, ad gratiam loquens ei dixit: Ne digni quidem sunt isti, ô Domine, ut sint iambi pulchriores. Satis est autem illos ipsos; ita ut se habebant, inserere narrationi:

Cunctis ad urbem adire eam volentibus,
Stetere ubi verbi Dei casti pedes,
Terrarum ut orbis per id queat consistere.
Apparuerunt isti honorando in loco,
Erroris impij mala vasa & reprobâ,
Cum multa fecissent ibi perturpia,
Grauiâq, quod deesset eis recta fides.
Illinc abacti sunt sicut apostata
Confugientes autem ad urbem impij,
Stultitiam hanc reliquerunt nefariam,
Quare notati, & inscripti ut malefici,
Damnantur, exigunturq, improbi iterum.

IV.

His lectis iussit nos adduci in pratorium. Et infra. Tunc iussit inscribi nostros vultus: & cum adhuc in nobis inflammata plaga, quas ex flagellis acceperamus, graues afferrant dolores, extendentes supra scamma, vultus nostros insculpebant. Cum autem longo tempore pungerent, occidente sole, tenebra facta sunt. Quod quidem effecit, ut vel inuiti cessarent inscribere. Egressuri verò diximus Praefecto, & ijs, qui aderant: Sciatis, Cherubim, qua has viderunt litteras, esse cessurâ, & flammeam rhompheam, versis tergis, concessuram nobis ingressum in Paradisum, ut qua sint reueritura nostros vultus pro communi Domino tam ignominiosè insculptos. Hoc enim à nobis solis factum est à seculo, & hoc est nouum inuentum, & reddidistis omnes benignos, & clementes, qui aduersus diuinum nostrum dogma insanierunt. In fa-

cic au-

cie autem Christi omnino agnoscerini, & vobis exhibebuntur legenda
hae litterae. Ipse enim dixit: *Quicumque fecistis uni horum minimo-*
rum, mihi fecistis.

Ita S. Martyres fecere, dixere, scripsere, vt non solum
sciant impij & crudeles iustorum persecutores, visuros se olim,
in quem transfixerunt, sed etiam vt ipsi innocentes, & propter
iustitiam, fidem, religionem, auarè spoliati, inclementer vexati,
crudeliter necati, aut fame, siti, iniurijs, indignitatibusque mille
mori coacti, se hæc talia, velut probatissimam salutis tesseram,
aliquando ad tribunal Dei allaturos; ac, tamquam patentes lit-
teras, Angelicis spiritibus, ipsisque adeò Cherubinis exhibituros;
quibus inspectis, nullà *flammeâ* Inferni, vel etiam (si tanta tulerunt)
Purgatorij *rhomphaâ*, obsistente, sine mora, in cælestem
paradisum admittentur. Hoc enim est illud signum *Thau*, super
frontes virorum gementium, & dolentium, quo, tamquam stigmate,
& cruce Christi inscripti atque signati, à percussore Angelo li-
beri, cum quibus Christianâ notâ claris, ad dexteram diuini tri-
bunalis, tantâ se fiduciâ, quantâ innocentiam sistent. *Qui enim*
modo libenter audiunt, & sequuntur verbum crucis; tunc non time-
bunt ab auditione aeternae damnationis. Quia tamquam tessera, hoc
signum crucis erit in calo, cum Dominus ad iudicandum venerit. Et
tunc omnes serui crucis, qui se *Crucifixo conformauerunt in vita, ac-*
cedent ad Christum iudicem cum magnâ fiduciâ.

Et vnus quidem dicet: En, iustissime Iudex Redemptor, la-
cerâ me tibi pannosâ in veste sisto, vestes reliquas omnes amisi,
quia Catholicus fui. Religio ex Cræso Codrum fecit. Sed hoc
libenter pertuli: malui veste, quàm fide priuari. Hoc ipsum
nunc meum est ornamentum, propter te ornamento carere. Vide-
at ille, qui me spoliavit, quomodo Iudici placeat in cultu alieno:

Alius dicet; Iustissime Iudex, Redemptor, & Retributor,
ille ego adsum, qui tibi semper seruiui; cui tu neque diuitias, ne-
que paupertatem dedisti; sicut optavi, ita accepi: ergo cum vi-
ctui meo necessaria haberem, paruo, sed meo contentus, nemi-
nem læsi, neminem decepi; & ecce tamen, pinus in morem, suc-
cisus sum, funditus, radicitusque perij, quia Catholicus fui.
Hostis omnia abstulit. Vix viuus euasi. Semitectus ergo hîc sto,

D d. *quicumque fecistis uni horum minimo-*

V.

Ioan. 39. 37

IIIIV

Ezech. 9. 4

Matth. 25. 33

Thom. de
Kemp. lib. 2.
de Imit. c. 12

VI,

VII,

vt vel ex habitu agnoscas, me propter tuum nomen esse spoliatum. Libenter quidquid opum habui, sic perdididi, vt apud te esset, quod quærerem. Repeto igitur, quod amisi; ni amissem, fortè me ipsum perdidissem. Hæc tessera mea est, apud te; quam ne confringerem, præstat pecunias hosti reliquisse: cum quibus fortasse ibit in Infernum. Paucos diuitiæ vi acquisitæ promouerunt ad cælum; multos ereptæ.

VIII.

Dicet alius; En, iustissime Iudex Redemptor, & Retributor, tuus ille magnus debitor adest, cui tu multa scilicet dedisti. Quod beneficium tantò plaris à me est faciendum, quia multa mihi eripi non potuissent, ni multa accepissem. Erepta sunt igitur, quia Catholicus fui. Omnis vestis, omne frumentum, omnis supellex sub hastam ijt, abducta ex agro pecora, è stabulo iumenta, è palatio seruitia; denique arces, pagi, prædia omnia cinis sunt. Vix credidissem antea, me his amissis superesse posse. Sed tua gratia fecit, vt hæc omnia, tamquam holocaustum tibi offerrem. Venio ergo nunc fidentior, & ista à te cum vsurâ repeto. Prompto animo dedi domum, vt acciperem cælum. Hac opulentiâ nunc maximè gaudeo, quòd ob opulentias omnes in paupertatem versas, non muliebriter gemuerim, nec crines lacrerârim. In hoc enim vltimo foro, plus valet patientia, quàm pecunia. Væ illis, Væ illis, qui arcas auro plenas huc seruaerunt. Non corrumpent hunc iudicem muneribus; sed occasionem dabunt, vt vsque ad nouissimum quadrantem examinet, unde vel minimus dodrans, aut obolus in eam fuerit arcam coniectus; aut cur non sit in pauperum, in militum, in publicas patriæ necessitates expensus.

IX.

Rursum alius dicet: Iustissime Iudex, Redemptor, & Retributor, en adsum, en adsum, ego ille domi olim florentissimus; penatibus, agris, bonis omnibus exutus; patriâ extorris inter ignotos, egens, lassus, nudus, stipem rogare coactus. Idque tuâ causa. Floruissem, si religionis desertor esse voluissem. Nunc ergo meliorem confido me patriam consecuturum. Idcirco enim patienter exulaui, vt apud te manentem ciuitatem inuenirem. Habeant illi terram, qui terras alienas inuaserunt, è quibus ego eliminatus sum. Satis nunguent; cùm idcirco à terra viuentium excludentur. Erit,

Erit, qui dicat; Iustissime Iudex Redemptor, & Retributor; En adsum ego ille, cui pater senex, vxor iuuenula, filij paruuli, duæ sorores in oculis sunt à militarine dicam, an hostili petulantia occisi. Senti tot funera cognata vno aceruo iacentia, & tantò acerbius senti, quia neque deplorare licuit, neque tumulare. Illis quippe iugulatis, cum infantem in cunis, velut agnum lupis eripere laborarem, captus, abductus, in vincula datus sum. Ibi quæ non feci, quæ non tuli? Sed hæc omnia, tibi consecraui; quandoquidem, meâ impatientiâ prohibere non potuissem; & plagam fecissem longè grandiore, si ferrum in vulnere hærens quassassem. Itaque meam necessitatem, tuam interpretatus sum esse voluntatem. Numquam tam generosè cogitasset, si belli furor me numquam deprehendisset. Quando ergo tu me hostilibus iniurijs voluisti insignire; en adsum tot notis inscriptus, quot plagis verberatus. Videam ergo inter beatos nunc meum parentem, meam coniugem, meos liberos, ac sorores, tamquam hostias tibi tolerantia mea qualiquali victimatas.

X.

Alius dicet: En, iustissime Iudex, Redemptor, & Retributor, venio ad tuum tribunal, aliter iudicandus, quàm de me homines iudicariint, qui nomen meum mille calumnijs proscripserunt. Ac, vt infamiæ meæ sensus esset acerbior, illi potissimum hoc fecerunt, quos foui, quos enutriui, quos honorauit, à quibus omne præsidium sperauissem. Sed hæc vulturum vmbra, hi beneficiorum, non beneficientium amici, qui mecum dulces capiebant cibos, amaros animos à mensa mea retulerunt. Sauciavit grauitèr immemor, & ingratus hic me spiritus. At ferendum duxi; hanc crucem meam reputaui, qua in humeros susceptâ, te sequerer, etiam nolente animo volens; & tamen volens; vt non sine tessera, apud te, apparetem. Quia enim tuli æquanimitèr iudicia mala, spero bonum, Sufficiet vtique peccatis meis, iudicia illa sustinuisse. Plerumque ante Dei tribunal triumphant, qui apud homines causâ ceciderunt.

XI.

Alius dicet: En iustissime Iudex, Redemptor, & Retributor, quàm palladio vultu, & buxanti lurore, vix ossa & cutis, incessi sæpe triduo, quatrinduo, aut diutiùs nec panis vnciâ recreatus, plenus vlcèribus, plenus plagis, plenus morbis, si, quod

XII.

X
debeatur, poposci, acceptus, & , velut Atrei me intuentis oculos, passus, pænè ipsis minis verbisq; sum trucidatus. Sed & hæc vulnera pro religione Catholica excepi, hunc oculum pro Republica impendi; & quòd succisi poplites membra non sustinentes pede ligneo fuerint, grallisque fulciendi, globus plumbeus in caussa est, qui me in prima acie stantem deprehendit. Sed hæc omnia pro fide, bono publico, pro officij ratione sustinui, ne vitæ functo grauiora essent sustinenda. Si imbecillis fuisset, post principia latere, prælio me subducere, aut nescio in quo gremio iacere, potuissem. Sed malui me periculo exponere, quàm ordinem deserere: malui membra amittere, quàm spolia quærere. *Bonum mihi est ad vitam ingredi debilem, vel claudum, quàm duas manus, vel duos pedes habentem, mitti in ignem æternum.*

Matth. 18. 2.

XIII.

IX
Alius denique dicit, En iustissimè Iudex, Redemptor, & Retributor, ego me nunc tuæ misericordiæ offero, qui tuæ iustitiæ toties obtuli, & in acceptis retuli, quidquid sum in rebus, in subditis, in vrribus, in prouincijs meis, iniquissimè per hostem passus. Cicatrices pectore aduerso, in ipsa facie exceptas, tamquam Theodori, aut Theophanis litteras fronti insculptas exhibeo: has pro Christiano nomine, pro Dei caussa reportauit, patiens, & lubens; videant illas Angeli, legant Cherubini, vt in me *flammeam rhomphaant non* stringant, sed ingredi in paradysum concedant; quòd ingressi sunt, honestis cicatricibus insignes tanto numero Martyres; & qui, vt non verbis tantùm, sed etiam operibus ac sanguine religionis nostræ veritatem testarentur. Martyrum exemplo vitam contemnere, & se Christi amore trucidari cupientes alia leuiora pericula itidem vtique contemnere didicerunt. Væ illis, qui ad hæc exempla stupidi, & indociles, ita in terris, quæ ex necessitate ferunt, patiuntur; vt, post tormentum sine omni virtute toleratas, grauiora apud Inferos, pati mereantur!

XIX
Hoc pacto, atque alijs luculentissimis verbis loquentur, ante diuinum tribunal, qui belli incommoda, aliæque innumera mala æquanimiter exhausserunt: neque ab ijs tantùm, qui sedebunt supra duodecim sedes, iudicibus, tamquam contesserata capita, læto suffragio in beatitudinis sedem admittentur; sed etiam in historijs memorijsq; laudabuntur posterorum. III.

Illi enim qui non modò exempla secuti, sed etiam, velut
 lumen de lumine accensum, ita fidei, patientiæ, constantiæ,
 charitatisque splendorem alijs prætulērunt, vt illis quoque ani-
 mum facerent fortiter patiendi, non tantùm dociles, sed etiam
 docentes, quid deceat Christianum; quia & didicerunt, & tra-
 diderunt porrò illud diuinum documentum: *Sic luceat lux vestra* Matth. 5. 16.
coram hominibus, vt videant opera vestra bona, & glorificent patrem
vestrum, qui in calis est; illi inquam, duplici honore digni habebun- 1. Tim. 5. 17.
tur, à diuinâ Iustitiâ, tamquam à muliere forti, vestiti duplici-
bui, vt sit byssus imitationis, & purpura sanguinis, præmium sci-
licet accepti & dati exempli, indumentum eorum. Quemadmo- Prou. 31. 21.
 dum enim in rebus ad voluntatem non fluentibus, qui sunt im-
 patientes, operiuntur diploide, seu pallio duplici, hoc est, *intus &*
foris, coram Deo & hominibus confunduntur, vt exponit D. Pro-
sper, & duplex tormentum reportant; vnum, quo in hac vita
vexati, ad impatientiam se fiunt concitari; alterum quod im-
*patientiam suâ sibi in futura vita thesaurizant, iuxta illud: *miscete** Apoc. 18. 6.
illi duplum: ita quisquis non solùm statuit fortium virorum facta
 imitari, sed etiam fortia facit, quæ alijs imitentur, tamquam cla-
 rissima lux, in hac vita, in oculis hominum, inque memorijs &
 monumentis posterorum radiabit; & in vita altera inter eos aspi-
 cietur, qui *fulgebunt quasi splendor firmamenti, & quasi stella in per-* Dan. 12. 3.
petuas aternitates, quia exemplo suo ad iustitiam multos erudie-
 runt: quod est longè præclarior, quàm si verbo dumtaxat erudij-
 sent; sicut præclarior est facere dicenda, quàm dicere facienda.

Audi condiscipulum S. Thomæ Aquinatis, Alberti Magni
 discipulum, Thomam Cantipratensem, quem alijs Guilielmum,
 alijs Henricum appellarunt: eius in vtilissimo Apum opere verba
 sunt ista: *Dilectum valde socium in scholis habui, coanum ferè, &*
propè pariliū studiorum. Hic à puero vsque ad finem vita à mulieri-
bui incommixtus omnino semper fuit. In adolescentia sacerdos factus,
in Brabantia partibus suscepit regimen animarum, quibus tam diligens
tamq; sincerâ curâ præfuit, vt quos in bono vincere admonitione non
potuit, multimodis prouocare studeret exemplis. Alijs comedentibus,
ieiunus ipse manebat: alijs dormientibus, manebat insomnis: atque alijs
intentis ad aleas, ipse orationibus incumbebat. Quidquid in suos vsus
 deputa-

XIV.

Matth. 5. 16.

1. Tim. 5. 17.

Prou. 31. 21.

D. Prosper in
Psal. 108. 29.

Apoc. 18. 6.

Dan. 12. 3.

XV.

Thom. Can-
tiprat. lib. 4.
Apum. c. 14.
p. 2.

deputatum est, commune pauperibus faciebat. Si quam ex omnibus aberrare videbat, importunè, & opportunè ad renocandum instabat. Hac foris, præter illa, quæ intrinsecus maiora latebant. Talibus actibus fermè viginti annis, cunctis imitandus emicuit; & cum Altissimo placuit, tali sine defunctus est. Febre acutissima per aliquot dies laboravit. Et ecce ubi Sacramentis salutaribus præmunitus est, & attenuato spiritu animam felicem emisit, mox sine ullo interstitio coruscatio tanti luminis resplenduit, ut per unam leucam circumquaque, & eò amplius, quasi dies esset clarissima, in lucem subitam noctis tenebrae verterentur. Quid mirum? Illum recedere sine luce non decuit, qui multis illustratis exemplo altioris vite, volatus primos feliciter vendicavit. Facta est, in morte beati viri dièla coruscatio lucis diffusa per patriam, primà horà noctis, adhuc vigilantibus plurimis: & ipsum lumen emissum multa millia hominum undecumque viderunt; qui ad maioris & gratioris agnitionis & veritatis lucem in visione tanti miraculi profecerunt. Beatus ergo ille Prælatus, qui subditis suis viam vite exemplaris ostenderit, & volatus altioris exercitij vendicaverit principatum.

XVI.

Hæc Cantipratanus, quæ ostendunt, tantorum exemplorum Prælato, & lumen gloriæ in cælo accensum, quo anima eius illustrata Diuinitatis abyssum possit intueri; & in terris quoque ipsis eius luminis aliquod vestigiū apparuisse. Non contingit sane hoc omnibus, ut in terris prodigioso eiusmodi lumine incipiant radiare; illud tamen euenit, ut exemplorum suorum mirificum quemdam splendorem post se relinquunt. Verè S. Leo, *Quicumq;*, ait, in Ecclesia piè viuit & castè; qui ea quæ sursum sunt, sapit, non quæ super terram; & celestis quodammodo instar est luminis; & dum ipse sancta vita nitorem seruat, multis viam ad Dominum quasi stella demonstrat. Est ergo non tantum luci, sed etiam vitæ suus splendor. Qui cum non possit abscondi, in oculos omnium incurrit; cuius dum formositas aspicitur, velut lux de luce nascitur, amoremque incendit, & ad imitandum allicit; dum quisque secum statuit faciendum, quod in altero iudicat laudandum.

Matth. 5. 16.
S. Augustin.
lib. 1. de hoc
sermone c. 12,

Atque idcirco ait Dominus: Sic luceat lux vestra coram hominibus; non ad ostentationem, sed ad imitationem. Si tantummodo diceret, inquit D. Augustinus, ut videant opera vestra bona, finem constituisse

stuisse videretur in laudibus hominum, quas querunt Hypocrita; sed addidit: Et glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est; ut hoc ipsum quod homo per bona opera placet hominibus, non ibi finem constituat, sed referat ad laudem Dei; & propterea placet hominibus, ut in illis glorificetur Deus. Hanc lucem quaerere, non est vanum; non est enim suam, sed diuinam gloriam propagare; & vitam sanctam docere, ut & alij viuant sancte. Igitur qui ita splendet, de virtute splendet; quae apud mortales, ut imitabilis, sic & laudabilis est; apud immortales autem longè excellentius lumen promeretur.

Habent proinde, qui spoliati, percussi, mille iniurijs vel bellorum, vel inimicorum laniati sunt, vel hinc solarij, vnde extiterunt exemplum. Lux enim patientiae, & laus talis vitae, indicium, immo & initium est gloriae sempiternae. Sicut & illi, qui suam superbiã, qui luxu, qui vestibus supra statum sumptuosis, qui oppressione pauperum, qui iniustis iudicijs, qui auaritia exactioibus, qui mille fraudibus, & inuentionibus nouis, qui truci ira, qui immiseriordia, qui violatione rerum Ecclesiasticarum, qui vexatione subditorum, qui rerum salutarium impatientia, qui odijs intestinis, qui comestationibus & comotationibus assiduis, qui adulterijs & omni genere impunitatis, qui criminationibus & blasphemijs, qui haeresi, qui veneficijs ipsis, vindictam Dei, bellum, famem, pestem, & quidquid est dirae grandinis, prouocauerunt; nec tamen etiamnum in se descendunt, quasi diuinam iustitiam criminibus suis fatigaturi, ut proinde merito dicere possint:

Calum ipsam petimus stultitia: neque

Per nostram patimur scelus

Iracunda Iouem ponere fulmina.

Illi, illi, inquam, quia exempla bona existimant nihil, nihil admonitiones siue diuinas, siue humanas ad se pertinere, atque idcirco mali esse pergunt, iusto Dei iudicio, dum mala facere non desinunt, non desinent etiam mala sustinere, ut vel in terris suam damnationem, vel certe praeludia quaedam illius ordiantur.

Quae cum ita sint, liceat mihi, nubilo hoc tempore, tristitia passos, aut etiamnum patientes, aut fortasse adhuc passuros, cum Solone denuo in arcem perducere; aut potius cum Angelo illo

XVII.

Horat. lib. 1.
carm. odc. 1.

XVIII.

Val. Max. L. 7.
cap. 2.

Ec

Apoca-

Apoc. 21. 10. Apocalypico, in montem magnum & altum. Inde demonstratam militante veteris & noui testamenti Ecclesiam, exemplisque fortium virorum, non iam cum Philosopho dicam unicuique merentium: Cogita nunc tecum, quam multi luctum, quam grandia mala, in terris, & olim fuerint, hodieq; versentur, insequentibusq; saculis sine habitatura: ac mitte mortalium incommoda, tamquam propria, deslere: Sed potius, cum insigni illo legis diuinae Zelatore filiorumque suorum efficacissimo exhortatore Mathathia,

1. Machab. 2. omnes Catholicos in hunc modum compellabo: Nunc confortata est superbia, & castigatio, & tempus euerisionis, & ira indignationis. Nunc ergo, o filij, amulatores estote legis, & date animas vestras pro testamento patrum vestrorum, & mementote operum patrum, quae fecerunt in generationibus suis: & accipietis gloriam magnam, & nomen aeternum. Abraham nonne in tentatione inuentus est fidelis, & reputatum est ei ad iustitiam? Ioseph in tempore angustiae sua custodit mandatum, & factus est Dominus Aegypti. Pharaeo pater noster, Zelando zelum Dei, accepit testamentum sacerdotij aeterni. IESVS, dum impleuit verbum, factus est dux in Israel. Caleb, dum testificatur in Ecclesia, accepit hereditatem. David in sua misericordia consecutus est sedem regni in saecula. Elias, dum Zelat Zelum legis, receptus est in caelum. Ananias & Azarias & Misael credentes, liberati sunt de flamma. Daniel in sua simplicitate liberatus est de ore leonum. Et ita cogitate per generationem, & generationem: quia omnes qui sperant in eum, non infirmantur. Et a verbis viri peccatoris ne timueritis: quia gloria eius stercus, & vermis est: hodie extollitur, & cras non inuenietur: quia conuersus est in terram suam, & cogitatio eius perijt. Vos ergo filij confortamini, & viriliter agite in lege, quia in ipsa gloriosi eritis. Neque metuendum est, ne intereat Religio. Pullari fluctibus potest, euersti non potest fides supra petram aedificata. Porta Inferi non preualebunt aduersus eam. Dicam plus, immo coronidis loco, vaticinabor. Vnde metus, inde spes. *Et vinea putatione ad ubertatem promouetur*, inquit S. Iustinus, *ita Ecclesia persecutionibus crescit*. Denique verissime S. Leo: *Non minuitur persecutionibus Ecclesia, sed augetur; & semper Dominicus ager segete ditiore vestitur, dum grana, quae singula cadunt, multiplicata resurgunt.*

1. Machab. 2.
49.

HVX

Math. 16. 18.

S. Iustin. in
dial. cum
Triphon.
S. Leo serm. 2.
de SS. Petri
& Pauli.

INDEX